

JAK PŘEŽÍT CTIRADA

Petr K. Tychtl

HUMORISTICKÝ ROMÁN O MUŽI, KTERÝ MĚL PLÁN

x.y.z

Jak přežít Ctirada

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

Petr K. Tychtl

Jak přežít Ctirada – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

xyz

*Tuto knihu věnuji všem,
kterým jsem léta sliboval něco úplně jiného.
Existenciální román. Hloubku. Ticho mezi větami.
Generační výpověď o stavu světa, společnosti a duše.
Mělo to být vážné. Mělo to být silné. Mělo to být jiné.
A místo toho je tu Ctirad. Příběh, co se vydává za fikci,
a přitom až příliš připomíná realitu.
Kniha, která se směje – možná až moc –,
ale občas mezi řádky zadrhne.
Komedie, jež se nechtěně mění ve zprávu o době,
o vztazích a o té naší středoevropské schopnosti dělat
z tragédie scénku. Pokud v tom někdo přesto najde
generační výpověď – gratuluji.
Já sám jsem v tom našel hlavně způsob,
jak se naučit všechno přežít.*

© Petr K. Tychtl, 2026

Illustrations © Michaela Tychtlová, 2026

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-7683-987-8

ISBN e-knihy 978-80-7683-990-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7683-991-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7683-988-5 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

JAK PŘEŽÍT CTIRADA

Petr K. Tychtl

HUMORISTICKÝ ROMÁN O MUŽI,
KTERÝ MĚL PLÁN

xyz

Úvod,

ve kterém se dozvíme, že ne všichni hrdinové mají brnění. Někteří mají vysoký cholesterol.

MUDr. Lumír Maceška rozhodně nepatřil mezi typické hrdiny. Neuměl karate, tělesná stránka mu nikdy nedělala ostudu – ale ani nepřinášela ovace – a jeho největší zbraní byla slovní zásoba, kterou si osvojil už v dětství při důkladném čtení lékařských příbalových letáků. V Kristových letech měl průměrný vzhled i postavu – zato intelekt, kterým často přecházel své okolí. Sympaťák, ovšem trochu suchar – typ člověka, který místo vtipu raději vytáhne statistiku.

Coby kluk měl jasno – chtěl být veterinářem, dokud nezjistil, že zvířata bývají ještě komplikovanější než lidé. V pubertě ho fascinovala astronomie, ale odradilo ho, že většina vesmíru je údajně neviditelná. Nakonec zakotvil u medicíny, protože se mu zdála o něco málo srozumitelnější.

Jako jedináček měl ke světu lehce podezíravý vztah; připadalo mu, že všechno kolem se točí trochu jinak, než by mělo. Nikdy se nebral příliš vážně, což mu umožnilo přežít dětství ve znamení lehké nadváhy, křehké povahy a občasných setkání

se školní šikanou. Spolužáci ho posílali pro svačiny, paní učitelky odměňovaly diplomy a on se mezitím cítil astronautem na cizí planetě. Ve škole patřil k premiantům, zároveň ale zůstal trochu outsider – nikdy však nezahořkl. Jen měl pocit, že realita, kterou všichni považovali za normální, je pro něj příliš náročná na orientaci.

Na medicínu se hlásil plný ideálů a s přesvědčením, že bílý plášť automaticky přináší úctu a respekt. Realita ovšem přišla v podobě první velké lásky – mladé medičky, která sdílela nejen lékařské konzultace, ale bohužel i svou přízeň. Podvedla ho s kolegou z patologie, potom se zubařem a nakonec i s pacientem, který přišel jen kvůli odstranění hemeroidu.

Jednoho dne toho měl Lumír dost. Nešlo jen o zklamání v lásce. Cítil se ztracený ve velkoměstě, kde život plynul příliš rychle a anonymně. V té době přišla nabídka z rodného Nymburka – místo praktického lékaře a čtyřpokojevý byt s balkónem v činžovním domě.

Vidina návratu do známého prostředí, kde se sousedé zdraví jménem a diagnózy pacientů připomínají lidskou existenci – vysoký cholesterol z hádky se sousedem o hrušky ze zahrádky, bolesti zad z příliš dlouhého hrabání trávy nebo migrény po návštěvě vnoučat – ho přesvědčila, že je čas změnit směr.

A tak Lumír s kufrem, knihami a posledním zbytkem sebeúcty opustil Prahu a vrátil se do Nymburka. Žil sám, bydlel sám, ordinoval sám a jeho svět se stal jednoduchým a přehledným, připomínal krevní obraz. Na lásku už příliš nevěřil – nejen kvůli zklamání, ale i proto, že si na samotu zvykl víc, než si chtěl přiznat. A přesto... něco v něm tušilo, že se v tomhle

přesně uspořádaném světě cosi nehýbe. Že chybí akce. Impuls. Nevěděl ještě jaký – ale doufal, že pozná, až přijde.

A přišlo to. Nejednalo se o romantický výbuch, stačil pohotový zásah na letišti při cestě z kongresu. Zachránil život malému dítěti, které se začalo dusit bonbonem přímo v příletové hale. Zareagoval instinktivně – Heimlichovým manévrem, rychle a přesně. Bonbon vyletěl, dítě začalo plakat a celé okolí se nadechlo úlevou.

Právě v ten moment si ho všimla pohledná letuška. Jmenovala se Týna. Byla něžná, chytrá a Lumír cítil, že mu srdce náhle bije neobvykle rychle.

První rozhovor s Týnou byl pro Lumíra let přes oceán bez záchranné vesty. Pletl se mu jazyk, zapomínal dýchat a jeho mozek se soustředil jen na její úsměv. Pozval ji nejprve na víno, pak na pstruha a nakonec do svého života.

Týna se přistěhovala za ním do Nymburka. Každé ráno odjížděla do Prahy na letiště, každý večer se vracela domů. Společně plánovali budoucnost – možná dítě, možná nový gauč, nejlépe obojí, přesně v tomto pořadí.

A právě v této idylické chvíli klidu začíná náš příběh. Příběh muže, který toužil po teple u rodinného krbu – ale místo toho od života dostal...

... Ctirada.

Líné ráno v Nymburce

Bylo to jedno z těch rán, která mají takovou zvláštní atmosféru: línou, ospalou a lehce melancholickou. Slunce se zatím spokojeně válelo za mraky a odkládalo své povinnosti. Stejně tak to měl v plánu Lumír Maceška.

Seděl u kuchyňského stolu, na sobě staré, vytahané tričko s logem Karlovy univerzity a v ruce držel hrnek s první ranní kávou. Zíral z okna ven, kde se přes sousedův balkon plazila kočka. Nebo možná kuna. Lumír se rozhodl, že to nehodlá zjišťovat – jsou prostě rána, kdy i určování druhů zvířat vyžaduje příliš mnoho námahy.

Z předsíně se ozývaly tlumené zvuky Týnina boje s uniformou. Jeho partnerka, letuška s vášní pro sladké, se právě pokoušela vtěsnat do svého vypasovaného saka. Po včerejším nočním útoku na čokoládový dort cítila drobné výčitky svědomí, které byly doprovázeny snahou zatahovat břicho a zadržovat dech.

„Vypadám v tom jako létající roláda,“ pronesla a zatáhla zip s takovou vervou, že by mohla konkurovat mechanikovi v boxech Formule 1.

„Zeptej se kapitána, jestli můžeš místo záchranného kruhu použít svoje boky,“ s lehkou ironií poznamenal Lumír, aniž by zvedl oči od svého hrnku.

Týna na něj vrhla pohled, který by dokázal zastavit proudění krve i v těle ledního medvěda. „Ty bys měl radši něco udělat s tou tvojí ordinací. Vypadá to tam jak v klubovně hnutí Brontosaurus.“

„To není pravda,“ zamračil se Lumír. „Minule mi jeden pacient řekl, že ho ta barva uklidňuje. Pak se ukázalo, že je barvoslepý a myslel si, že je to pastelová modrá, a ne ta ladovská zelená. Ale pořád... řekl *uklidňující*.“

Týna se neubránila pousmáním. Upravený šátek kolem krku jí dodával vzhled profesionálky, i když vevnitř stále přemítala o tom dortu. Zamkla cestovní kufřík, otevřela dveře a s pohledem na svého partnera pronesla: „Večer mám let z Frankfurtu. Dorazím kolem půlnoci. A prosím tě, nezkoušej vařit. Minule to byla tragédie.“

„To není pravda, minule se mi povedla báječná pikantní polévka,“ bránil se Lumír.

„Ze sáčku,“ odvětila Týna a s tichým zabouchnutím dveří zmizela na chodbě.

Doktor zůstal sám. Kuchyň naplnilo ticho, vůně kávy a zvláštní pocit samoty, který ho poslední dobou vlastně ani nerušil. Užíval si klidného momentu, dokud... dokud se neozval zvonek.

A nebyl to jen takový obyčejný zvonek, co člověka jemně upozorní, že za dveřmi stojí pošťák s balíkem. Ne, tohle bylo zvonění typu „otevři okamžitě, nebo prorazím dveře“. Zvuk, který přinášel neodbytné problémy a nesmlouvavé naléhání. Lumír

s povzdechem vstal a došel ke dveřím. Otevřel je – a za nimi stál muž s několikadenním strništěm, asi pětatřicetiletý, doktorův vrstevník. Na sobě měl oblek se skotskou kostkou, který vypadal jako z druhé ruky a první republiky.

Na hlavě klobouk, který pamatoval víc než Maceškův děda, a pod paží kufr, co se tvářil, že uvnitř schovává buď cihly, nebo velmi malé piano. Muž měl propadlé tváře, zářící oči a úsměv, který by zaplnil i výlohu cukrárny.

„Bratrance!“ vykřikl nadšeně a rozpráhl ruce. „Jsem tady! Přivezl jsem ti pozdravy od tety Lídy a králičí pacičku pro štěstí!“

Lumír jen překvapeně zíral. Na chvíli se cítil jako úředník, kterému na stůl právě přistálo sto doporučených dopisů – informace se na něj valily, ale neměl nejmenší chuť je třídit.

„Promiň... kdo?“ zeptal se opatrně, i když už měl velmi nepřijemné tušení.

„No přece já! Ctirad! Tvůj bratranec!“ zavýskl muž a bez dalších formalit se protlačil dovnitř. „Pytlík, pamatuješ? Jako ten od Sekory, práce všeho druhu!“ Zarazil se a zamyslel. „Nebo to byl Ferda... No, to je jedno, hlavně že Pytlík! Na to jsem hrdý!“

Kufr s hlasitým zaduněním přistál na botníku. Lumírovi se před očima mihla vzpomínka na dětství – malý, trochu zvláštní pihovatý kluk, který pořád něco kutil, a kterého s partou ze sousedství provokovali nejrůznějšími pokřiky: Pytlík – šnytlík, pytlík – ratlík a mnoha dalšími, kam až jim jejich dětská fantazie dovolila.

Vybavil si i tetu Lídu – matčinu sestřenicí z druhého kolena, ženu tajemnou, se sklony k metafyzice a věštění z karet, kterou jejich rodina raději příliš nenavštěvovala, aby jim náhodou neodhalila příliš mnoho o budoucnosti.

A teď tady Ctirad stál. „Poslal jsem ti telegram!“ spustil bratranec nadšeně. „Veršovaný! Pohřbili jsme babičku i králičí pacičku! Copak nedorazil? Paní na poště říkala, že telegramy už nikdo neposílá, ale já jsem tak trochu bohém!“

Lumír si promnul spánky a už teď věděl, že tenhle den nebude ani trochu líný. A klidný? O tom nemohla být řeč už vůbec. Ať už mu osud naservíroval Ctirada z jakéhokoli koutu vesmíru, jedno bylo jisté – čekají ho zatraceně perné dny. Horní víčko mu začalo nervózně cukat. Možná měl halucinace. Anebo si v kavovaru omylem svařil homeopatický odvar z lékařského konopí. „Moment... počkej. Ctirad? Jako ten Ctirad, co si kdysi postavil v naší kůlně solární pec z alobalu a pak v ní udil párky?“

„Jo! A skvělý, pokud si dobře vzpomínám! Teda až na tu mírnou otravu...“ zahřměl Ctirad smíchem, až se mu zatřáslý tvář. „To byly časy!“

„A... co tady vlastně děláš?“ Lumír si promnul spánky znovu, tentokrát o něco důkladněji.

„Bratranče, to je osud! Prostě jsme se měli setkat!“ odpověděl ten zvláštní chlapík s rozzářenýma očima. „Potřebuju nový začátek, změnu prostředí. A ty jsi přece doktor! Léčíš lidi, dáváš naději, zachraňuješ životy. No a já... já ti přijel trochu asistovat!“

„Tvoje asistence zní asi jako pomoc od požárního vozu, co zrovna hoří,“ zamumlal Lumír tak potichu, aby ho jeho nečekaný host neslyšel. Pokud slyšel, pak Ctirad přešel tu poznámku s grácií člověka, jehož sluch se právě rozhodl vzít si dovolenou.

„Víš,“ pokračoval nadšeně, „ve vlaku jsem si udělal seznam vylepšení! Napadlo mě třeba – co kdybys v ordinaci zavedl diagnostiku podle horoskopu? Raci mají přece problémy s krční

páteří! A Lvi? Ty zas trápí záda, to je známá věc!“

Lumír mlčel. Uvažoval, jestli se mu podaří během minuty vytočit tlak do takové výšky, aby ho museli hospitalizovat. Třeba by to pomohlo.

„A tady...“ bratranec vytáhl z kufru zavařovací sklenici s podezřelým obsahem, „... tohle je moje domácí mast. Kopřivy, estragon, trocha vlašských ořechů. Pomáhá na všechno! Bolí vás záda? Namažte se. Krachuje vztah? Namažte se. Cítíte, že nevíte kudy kam? No... namažte třeba panty u dveří!“

„Ctirade,“ oslovil ho Lumír s maximální naléhavostí, „sice tě po těch letech opravdu rád vidím, ale kolik dní... tu plánuješ zůstat?“

Tušil, že se ho hned tak nezbaví. Jeho přirozená holubičí povaha ho odsoudila k osudu mučedníka. Jen měl obavy, co na to všechno řekne Týna.

Ctirad se zasněně pousmál. „Znáš to... Život je jako rohlík – nikdy nevíš, jak dlouho vydrží, než ti ho někdo ukousne. Den, dva, týden, rok.“

Bylo půl dvanácté večer, když v zámku zachrastil klíč. Lumír seděl na gauči, naproti němu Ctirad v Týnině růžovém županu, který si bez jakýchkoli výčitek vypůjčil z koupelny. Z mrkve zrovna vyřezával něco, co se podobalo buď velmi smutnému totemu, nebo panáčkoví, co zažil těžký den.

Letuška vešla dovnitř, odložila tašku a zarazila se. Vzduch v bytě byl nasycen podivnou směsí eukalyptu, petroleje a něčeho, co mohlo být kari koření – anebo svíčka proti molům.

„Co to tady... Co se to tu děje? A tohle... tohle je kdo?“ zeptala se pomalu, tónem člověka, který už teď ví, že jej čeká velké překvapení.

„No přece bratranec Ctirad!“ oznámil Lumír bezelstně.

Ten vyskočil jako pružina. „Ty musíš být Týna! Lumča mi o tobě moc vyprávěl. Jsi vážně úžasná – tvoje aura je jemně jantarová!“

„On tady... asi zůstane. Má nějaké... těžkosti. Jen chvíli. Maximálně... pár dní,“ dodal Lumír tónem, jakým nezbedné dítě vysvětluje rodičům poznámku v žákovské knížce.

„A kde bude spát?“ zeptala se Týna.

„Já už spím tamhle za skříní!“ vmísil se Ctirad. „Jen jsem musel přesunout komodu, aby správně proudila energie.“

Týna obrátila oči na Lumíra. Ten jen pokrčil rameny a proměnil větu, které ani on sám úplně přesně nerozuměl.

„Toky energie jsou prostě nevyzpytatelné.“

Když má viset hamaka, tak se jeden namaká

Doktor Maceška do ordinace docházel vždy o něco dříve než první pacienti. Těšil se na chvíli klidu, ticha a kofeinového rozjímání nad ambulantní agendou. Jeho ordinace působila uklidňujícím dojmem a dostávala doktora do správné nálady. Mohutné, poctivé dřevěné skříně, na stěně lehce vybledlé plakáty s nápisy „Poznejte svou prostatu“ a „Křečové žíly: váš tichý nepřítel“ a hromada dokumentů neuspořádaně rozložených po stole. Jeho chlouba i chrám.

Dnes se ale seběhlo vše jinak. Ctirad trval na tom, že půjde do ordinace s ním. „Možná bych mohl něco dělat. Pomáhat na recepci s pacienty, vést archiv, přinášet čaj. Seřizovat židle.“

„Seřizovat co?“ zeptal se Lumír opatrně.

„Židle! Víš, kolik lidí trpí bolestmi zad jen kvůli špatně vyváženému úhlu sedu? To je horší než Saturn v opozici,“ prohlásil Ctirad s naprostou vážností, zatímco si z kapsy u kalhot vytáhl kyvadélko a astrologické tabulky.

Lumír doufal, že ho dokáže udržet v čekárně – v bezpečné zóně, kde se teoreticky nic nemůže stát. Ale to byla samozřej-

mě naivní představa. Krátce před devátou hodinou vstoupila do čekárny paní Hrubá – šestasedmdesátiletá důchodkyně, která ráda líčila své zdravotní potíže v živých barvách a přesvědčivých detailech, často si stěžovala na neduhy, které nikdo kromě ní neviděl, a znala nazpaměť všechny díly televizního seriálu *Ulice*, o nichž velmi ráda referovala.

Dřív než doktor stihl zakročit, Ctirad k ní přiskočil jako natěšený moderátor loterie. „Dobrý den!“ zvolal slavnostně. „Datum narození?“

Překvapená Hrubá hekla 15. srpna.

„Takže lev! Tak to máte problémy se zády, že?“

Paní Hrubá zalapala po dechu. „No... no to ano, jak to víte?“

„Hvězdy!“ zazářil Ctirad a vítězoslavně mrkl na Lumíra. „Lev – srdce a záda. Ale nebojte! Dám vám mast, kterou jsem vyráběl při úplňku. Je v ní pampeliška, kurkuma a... ehm... kopřiva, co získávala sílu vedle kontejneru na bioodpad.“

„Ctirade!“ Lumír cítil, jak mu ve spáncích pulsuje krev. „Tady nerozdáváme mast z popelnic!“

„Byla vedle popelnice, ne v ní,“ bránil se Ctirad dotčeně. „A navíc – šla kolem kočka, to je dobré znamení.“

Lumír zatnul zuby a obrátil se k pacientce. „Paní Hrubá, pojdte dál. Pan praktikant dnes zatím jen... sbírá zkušenosti.“ Zavřel dveře ordinace a tiše si zaklel.

Pozdě odpoledne seděl Lumír už doma na balkoně. Popíjel čerstvou kávu, ale cítil v ní přesto chuť trpkého vzdoru. V dále

štěkal pes a někde za domem cvakaly kleště paní Křížové, která právě ořezávala růže s vojenskou přesností. Dveře na balkon se otevřely. Objevila se Týna s ručníkem na hlavě a pohledem, který by vrátil do tvarohu syrovátku.

„Tak co v ordinaci?“ zeptala se suše.

„Paní Hrubá odešla s mastí, která obsahuje kopřivy, citrónovou šťávu a – podle všeho – i ztracenou náplast z loňska. Pan Malina dostal horoskop na artritidu s upozorněním, že by si měl pořídit hromosvod. Prý to pomáhá.“

„A přežili?“

„Zatím ano. Paní Hrubá řekla, že se cítí jako znovuzrozená. Ale to říká pokaždé, když dostane recept na magnézium.“ Lumír si unaveně odfrkl.

Týna se posadila do podřepu a chvíli mlčela. Pak pomalu pronesla: „Víš, že když jsem dnes šla po letišti, měla jsem chuť tě rituálně zabít za to, že jsi ho u nás nechal přespat?“

„A teď už nemáš?“

„Už ne... Na rituály není čas. Teď bych to chtěla udělat rychle a bezbolestně.“

Z hloubi bytu se ozval hlasitý lomoz, jako by někdo propadl stropem. Namísto očekávaných projevů bolesti se ozval Cti-radův nadšený hlas: „Ta hamaka na spaní je vážně důmyslný vynález! Jen by se neměla věšet na kliku od dveří.“

Lumír zvedl oči k nebi.

„Víš,“ zamumlal, „já si vždycky říkal, že jednou přijde do mého života někdo, kdo ho úplně obrátí naruby. Jen jsem netušil, že bude mít kufr, klobouk a domácí lektvary z odpadků.“

Týna se zasmála.

„Já ti říkala, že máme mít dítě. Ty ses bál zodpovědnosti. Tak tady to máš.“

Z kuchyně zaznělo: „Kde máte savo? Chtěl bych vám bati-
kovat povlečení.“

Maceška rezignovaně vstal. „Jdu mu zabavit fén. Dřív, než ho zkusí testovat ve vaně.“ Týna ho vyprovázela se soucitným pohledem.

A zatímco venku padala noc na Nymburk, v bytě našich hrdinů začalo být zřejmé, že klidné dny jsou minulostí. Protože když jednou do života vstoupí Ctirad, už nikdy nebude nic tak, jak bylo.

Ctirad reorganizuje vesmír (a kartotéku)

Lumírův další den začal s pocitem neurčitého, ale neodvratného nebezpečí. Nebyla to bolest ani hlad ani běžná únava. Spíš to bylo to zvláštní napětí ve vzduchu, které se objeví těsně předtím, než se stane něco velkého a nečekaného – třeba když vám do obýváku vletí roj včel, slepice, nebo když se odkudsi ozve bratranec.

Z koupelny se linulo jakési pískání – nepravidelné, neme-
lodické, a hlavně velmi hlasité. Nepřipomínalo písničku, spíš
něco mezi zvukem praskající žárovky a melodií ze staré herní
konzole. Ctirad.

Týna už dávno odletěla přinášet pohodu na palubě leta-
del, a tak si Lumír statečně natáhl kalhoty i tričko a odebral se
do kuchyně. Tam ho čekala scéna jak z velmi podivného snu:
nezapnutá konvice s trčící lžičkou, hrnek plný rýže, miska ob-
sahující želatinovou hmotu nejasného původu a sklenice s te-
kutinou, která barvou až podezřele připomínala moč.

„Dobré ráno, bratranče!“ zvolal Ctirad z koupelny a vyšel
ven zabalený do reklamní osušky se sloganem: „Zdravotní po-
jišťovna Zbraslav – Kryjeme vás ze všech stran.“

ZDRAVOTNÍ
POJIŠŤOVNA
ZBRASLAV
KRYJEME VÁS
ZE VŠECH STRAN

„Co jsi udělal s naší linkou?“ zeptal se Lumír a snažil se zachovat klid.

„Energetické přeuspořádání!“ vysvětlil nadšeně mistr vibrací s výrazem někoho, kdo právě objevil nový lék na rakovinu. „Tady byl energetický blok! Hrnek bránil toku energie mezi konvicí a poličkou na čaj. A ta lžička? Ta způsobovala naprostou disharmonii. Mám i nákres!“ Ukázal zmuchlaný papír plný zvláštních klikatic, připomínající buď mapu katakomb, nebo náčrt katastrofy v zábavním parku.

„Mám dnes hodně pacientů,“ rezignovaně vydechl Lumír. „Možná by sis mohl dát aspoň dneska volno od pomáhání?“

„Naopak!“ zazářil bratranec s výrazem misionáře. „Dnes s tím teprve začnu doopravdy. Zavedu nový systém v kartotéce!“

„Ctirade, kartotéky se prosím ani nedotýkej,“ řekl Lumír důrazně. Ale samozvaný guru už byl dávno pryč a mířil k ordinaci.

V čekárně panovala zvláštní pohoda. Paní Dřevikovská seděla na své obvyklé židli a sípala tak, že připomínala harmoniku po požáru. Rozedma plic – ověřená, potvrzená, zakuklená v každém jejím nádechu jako lehké pískání starého radiátoru.

Vedle ní paní Stehlíková opět s průjmem, který se pravidelně dostavoval buď před bouřkou, nebo – naopak – v období sucha. V praxi to znamenalo, že u doktora Macešky seděla v čekárně téměř každý týden.

„Tak už jste přestala kouřit, paní Dřevikovská?“ zeptal se Lumír přátelsky.

„Nepřestala,“ odpověděla Dřevikovská s lehkým náznakem hrdosti. „Já přešla na slabší. Mentolový.“